

Silvio Berlusconi, Al Gore i Andrés Manuel López Obrador han patit derrotes electorals per un escassíssim marge. Han estat candidats en grans països, en els quals voten molts milions de persones i que darrerament han escollit president per uns pocs milers de vots, o fins i tot per menys.

Quan et quedes amb cara d'urna

La imatge d'una dona mirant amb lupa les "paperetes papallona" de Florida va fer la volta al món, l'any 2000. George W. Bush, amb 537 sufragis de diferència en favor seu, va convertir-se en el 43è president dels Estats Units. Al Gore, amb 543.816 suports més arreu del país, d'un total de 100 milions, abandonava la política.

Itàlia i Mèxic, més recentment, també han viscut situacions d'extrema igualtat, i en tots dos casos, amb més de 40 milions de vots a les urnes. Silvio Berlusconi va cedir la presidència a Romano Prodi per poc més de 25.000 paperetes, i Andrés Manuel López Obrador no dirigeix el rumb del seu país perquè Felipe Calderón va avantatjar-lo per 230.000 vots.

No cal, però, anar tan lluny. A Galícia, l'any passat, Manuel Fraga no va continuar com a president de la Xunta de Galícia perquè 8.000 emigrants de Pontevedra no li van fer confiança. A les Illes Balears, al 2003, l'escó que tria Formentera, i que va possibilitar la majoria absoluta del PP, va anar a raure a mans conservadores per 342 vots. Per acabar-ho d'adobar, aquell mateix any els populars aconseguen la majoria absoluta a la Diputació de València per 99 vots del partit judicial de Requena. Només

Eleccions perdudes per un feix de paperetes. D'exemples, de ben propers i de llunyans, n'hi ha uns quants. Els comicis valencians del maig vinent, de fet, poden oferir un nou capítol d'aquest serial dramàtic.

que els socialistes hagueren presentat candidatura al municipi d'Alboraig, Fernando Giner no seria avui president provincial, o, com a mínim, hauria necessitat algun pacte.

300.000 vots en l'aire. Si la distància entre ocupar el govern o quedar-se en l'oposició ha estat tan minsa en països de grans dimensions, queda clar que el nou mapa electoral valencià serà d'un color o d'un altre segons hi haja, o no,

pacte preelectoral. Esquerra Unida, Bloc, ecologistes i ERPV: sumaren, en la passada contesa autonòmica, 276.225 vots. En cas que comparegueren per separat a la cita del 27 de maig, fins i tot Esquerra Unida, present a l'hemicicle valencià des de l'inici de l'etapa democràtica, tindria problemes per accedir-hi.

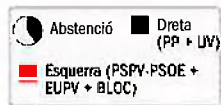
El procés negociador ha generat bastant expectativa en àmplies capes de la societat, tot just aquelles que van incitar-lo. Un hipotètic desencís per la manca d'acord podria menar una part d'aquests sectors, habitualment crítics en emetre el seu vot, cap a l'abstenció o el vot útil. Si Esquerra Unida té, a hores d'ara, una intenció de vot que amb prou feines arriba al 6%, no és desgavellat intuir que tota sola, o només amb el suport dels ecologistes, patiria de valent.

La coincidència dels comicis estatals amb els autonòmics i municipals —una tesi que cada dia pren més embranzida a Madrid— afavoriria, sense dubte, que molts ciutadans de tendència socialista que al País Valencià no acostumen a visitar l'urna autonòmica ho feren. Alhora, però, el bipartidisme faria estralls entre els grups minoritaris, que patirien l'efecte Zapatero i les perverses conseqüències que té la llei d'Hondt quan creix l'índex de participació.

Els números del canvi

EL FANTASMA DE L'ABSTENCIONISME

En percentatge de vot

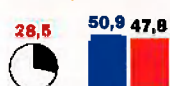
Autonòmiques 1995

Autonòmiques 1999

Autonòmiques 2003

Amb una participació més gran, superioritat de l'esquerra i dels nacionalistes al País Valencià. Si el pacte reeixira, serviria als seus integrants com a escut contra el vot útil. Els índexs més alts d'afluència a les urnes, però, coincideixen amb els comicis estatals.

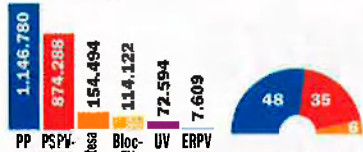
Fons del Bloc no neguen que, si fracassen les converses amb EUPV, podrien explorar la possibilitat d'incloure's en les llistes del PSPV-PSOE, que en qualsevol cas es negaria de pla a alterar el nom de la seua candidatura. Aquesta opció, menystinguda per Esquerra Unida, que la considera una tàctica negociadora dels nacionalistes, cobra força si tenim en compte que la bossa de vots del Bloc —més de 114.000, al 2003— és clau per a un tomb electoral.

Si fem cas a la dita que resa que "el País Valencià vota en clau estatal", una retallada de la distància que l'any 2003 va separar el PP del PSPV-PSOE —11,4 punts—, sumada a l'efectivitat de tots els sufragis progressistes, posarien molt i molt difícil la majoria absoluta conservadora. I més encara quan la imatge que els populars conreen, fruit del frontisme contra el PSOE, és la d'un partit clarament dretà. Una imatge que es reflecteix a les enquestes i que pot fer espantar alguns dels integrants de la immensa massa autoproclamada "de centre", la majoria d'ells darrerament captivats pel PP.

A més, les enquestes del CIS, encara que benèvols amb el PP valencià, reflecteixen una davallada dels índexs d'acceptació del Govern autonòmic, combinada amb un augment del des-

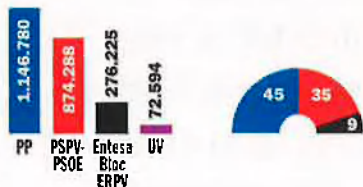
ELECCIONS AUTONÒMIQUES 2003

Nombre de vots i escons

Entesa: EUPV + Els Verds + Esquerra Valenciana
BLOC-EV: Bloc Nacionalista Valencià + Esquerra Verda

Si Entesa, Bloc - Esquerra Verda i ERPV s'hagueren presentat units, els resultats de fa tres anys i mig haurien estat els següents:

El PP hauria obtingut 45 escons, la majoria absoluta més ajustada possible. Fins i tot, amb el diputat trànsfuga que ha perdut, avui estaria en minoria. La hipotètica coalició d'esquerra hauria aconseguit 4 escons per València, 3 per Alacant i 2 per Castelló. A les dues primeres circumscripcions, dreta i esquerra haurien empatat en escons.

contentament per l'actual situació política al País Valencià. Un de cada quatre ciutadans, fins i tot, no encerta a dir el nom del president de la Generalitat.

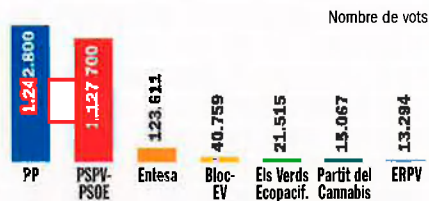
Temes recurrents de l'executiu presidit per Francesc Camps, com ara l'aigua o el menyspreu del Govern estatal, no gaudeixen a les enquestes de la incidència que pretén el PP. L'oposició a Catalunya, un altre puntal de l'executiu valencià —que sobretot resulta molt suggerent quan mira d'alertar del risc d'un tripartit autòcton—, també ha baixat d'intensitat, ja que podria enfortir formacions clarament anticatalanistes, un electorat ara fidel als populars.

Fet i fet, a mesura que s'acosta la data electoral el nerviosisme creix, a les files del PP, i queda demostrat en gestos com l'absència de Camps, dimecres passat, al debat de la moció de censura. Obtenir més del 45% dels sufragis —o, com va demanar dues setmanes enrere el president Camps als seus consellers en un acte de la Generalitat: que aconseguessen "un de cada dos vots"— els garantiria la majoria absoluta. Una xifra inferior —per exemple, perdre l'escaig del 1.146.780 vots que recaptaren el 2003— significaria, en cas que hi haguera pacte preelectoral, el seu adéu.

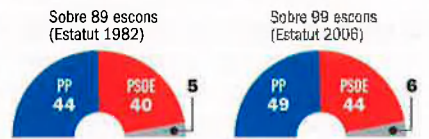
Fins ara, però, els populars han demostrat tenir un electorat bastant esta-

ELECCIONS ESTATALS 2004

En les eleccions estatals del 14 de març del 2004 l'esquerra va superar la dreta al País Valencià. El PP va monopolitzar, a més, tot el vot conservador, ja que Unió Valenciana no va concórrer a aquests comicis.

PSOE, Entesa, Bloc-EV, Els Verds Ecopacifistes i ERPV van acumular el 50,69% dels vots emesos. El PP va quedar tres punts per sota. Si fem una projecció a les Corts valencianes de 89 diputats —com ara— o de 99 diputats —des de l'any vinent—, el PP estaria en minoria i només hauria vençut a les comarques d'Alacant. Els efectes del bipartidisme, però, van malmetre les opcions d'un possible pacte.

Entesa + Bloc-EV + Verds + ERPV

ble, i confien que els seus no dubtaran a exercir el seu dret democràtic el 27 de maig. La paella, la té pel mànec, doncs, l'esquerra, que ha de seduir els seus votants potencials i, alhora, rendibilitzar cada sufragi que caiga de la seua banda.

Al capdavant, l'any 2003 la suma de vots dels partits que podrien confluïr en l'hipotètic suport a un nou executiu —és a dir, PSPV-PSOE, EUPV, Bloc, ERPV i ecologistes— ja va superar de gairebé 4.000 paperetes les del PP. El problema? Que les estrictament nacionalistes no van comptar-hi, per culpa de la fatídica tanca del 5%.

La tendència, però, podria estar marcada: al 2004, els comicis estatals van eixamplar la diferència entre els partits d'esquerra i el PP: 84.000 vots més, una dada concloent contra el derrotisme que abunda entre els que anhelan un canvi al Consell.

D'ací naix l'expressió "que no es perda cap vot", per això els sectors còmplexos demanen que les formacions implicades aparquen els seus problemes interns, les disputes caïnites i l'interès propi. Als anys 1999 i al 2003, la preponderància del PP era absoluta, cosa que pot no passar al 2007. L'any que ve, si l'esquerra vol, hi haurà partit.

Víctor Maceda